

Any XXXIV · gener 2018

portalobert

REVISTA DEL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

n°
111

***A Roma amb el Cardenal
Joan Josep Omella***

Una nova *Ratio* per a la formació dels preveres

CONTINGUT

- 02 Editorial
- 03 Crònica i agenda
- 06 El Seminari Menor
- 07 Experiència missionera
- 08 Peregrinatge a Roma
- 10 Noves incorporacions
- 12 Inici de curs
- 13 Inauguració del curs
- 14 Ordenació sacerdotal
- 16 Jornada d'inici de curs
- 17 Curs Propedèutic
- 18 Institució de ministeris
- 19 Espiritualitat
- 20 II Simposi internacional
- 22 Formació
- 23 Admissió als ordes

portalobert

nº
111

Director:

Mn. Miquel Ramón

Redacció i Edició:

Pau Manent,
Alfons de Alarcón i Samuel Gutiérrez

Fotografia:

Samuel Gutiérrez

Edita:

Seminari Conciliar de Barcelona
Diputació 231 - 08007 BARCELONA
Tel. 93 454 16 00 · Fax 93 454 90 12

Correu electrònic:

seminari@seminaribarcelona.cat

Disseny, maquetació i impressió:

Gràfiques Ossó, S.L. - Tel. 93 666 13 42

Dipòsit Legal:

B-43509-86

www.seminaribarcelona.cat

Ara fa un any, el 8 de desembre de 2016, solemnitat de la Immaculada Concepció, es va publicar la nova *Ratio fundamentalis insitutionis sacerdotalis*, amb el títol “El do de la vocació presbiteral”. La *Ratio* és el document fonamental que marca les grans línies en la formació dels que es preparen per a ser sacerdots i també dels que ja ho són. Aquesta en concret, suposa una posada al dia de l'anterior, que ja tenia molts anys.

Aquesta nova *Ratio*, insisteix en un element fonamental, que és el fet que la formació no s'acaba mai en la preparació per a ser prevere i en el ser-ne. El que es comença en el seminari, ja no s'acaba mai fins al final de la vida ministerial. Si un sacerdot creu que la formació se li va acabar amb l'última classe del seminari, no podrà pas ser un bon prevere, ja que tot prevere ha d'estar sempre atent a les situacions noves i a les noves respostes que s'hi puguin donar des de la fe, des de la teologia i des de la pastoral. Un sacerdot sempre s'ha d'estar formant, tal com ho esperem de qualsevol altre professional. La del seminari és, per tant, només la formació inicial, que encamina i prepara per a una vida de formació constant.

La nova *Ratio* també marca les quatre etapes principals de l'itinerari en el seminari: la propedèutica, la discipular, la configuradora i la pastoral. Un camí en el qual el seminarista va avançant en el seguiment, configuració i vida entregada a l'estil de Jesucrist, el Bon Pastor.

Al llarg d'aquest any transcorregut fins ara, hi ha hagut diverses reunions de rectors de seminaris de tot l'estat Espanyol per tal d'incorporar les novetats d'aquesta *Ratio* universal a la *Ratio* pròpia d'Espanya. Els treballs segueixen per tal que en un període no massa llarg de temps ja estigui a punt.

De ben segur que ambdues ens ajudaran en el camí formatiu dels nous preveres i també dels que ja en som, per tal que puguem respondre amb més encert als reptes del nostre temps i del nostre món.

Mn. Josep M. Turull
RECTOR

Segueix-nos de més a prop al Facebook, on hi trobaràs totes les activitats que fem d'una manera més immediata. Ens hi trobaràs posant “Seminari Conciliar de Barcelona”.

SI VOLEU COL-LABORAR AMB UN DONATIU, PODEU FER-HO AL COMPTE CORRENT **2100-1047-91-0200096265**

SETEMBRE

Els dies **4 al 6** vam tenir la trobada d'inici de curs a Tartera.

El **9** vam assistir a l'ordenació dels bisbes auxiliars de Barcelona Sergi i Antoni a la Sagrada Família.

El **12** iniciàrem les classes a l'Ateneu i la vida comunitària al Seminari.

El **13** tinguérem la inauguració oficial de curs al Seminari.

OCTUBRE

El **6** vam tenir un recés predicat per Mn. Joan Rodríguez.

El **7** vam participar en la Jornada d'Animadors de la Delegació de Joventut al Seminari.

El **8** se celebrà l'ordenació sacerdotal de quatre seminaristes del Seminari Conciliar de Barcelona a la Sagrada Família.

El **10** Mn. Iñaki Marro presidí la seva primera missa al Seminari.

L'**11** tinguérem una primera part del curs de comunicació per a seminaristes, organitzat per la Delegació de Mitjans de Comunicació del Bisbat de Sant Feliu.

El **12** Mn. Josep Roca presidí la seva primera missa al Seminari.

El **18** Mn. Alberto Moreno-Palancas presidí la seva primera missa al Seminari.

Del **20 al 21** tinguérem l'Espai Vocacional i el Seminari Menor en família.

El **25** assistírem a la inauguració oficial del curs de l'Ateneu Universitari Sant Pacià.

El **31** vam tenir la segona sessió de comunicació per a seminaristes, aquesta vegada a càrrec del Dr. Pere Clarós.

Inici de curs al Seminari

Seminari Menor en Família

NOVEMBRE

El dia **3** celebràrem la missa pels difunts del Seminari.

El **4**, tinguérem recés a Pallejà, predicat per Mn. Joan Rodríguez.

El **5**, alguns assistírem al setè aniversari de la Dedicació de la Basílica de la Sagrada Família.

El **6** celebràrem la Festa del Beat Josep Cases Ros, presidida pel Bisbe Sebastià Taltavull.

El **8** celebràrem la missa pels difunts de l'Ateneu i, a la tarda, ens afegírem a la cadena de pregària per les vocacions de Barcelona.

Els seminaristes amb el bisbe Toni

Els dies **10, 11 i 12** vam tenir Espai Vocacional y Seminari Menor en família.

El **13** tinguérem la institució d'acòlits.

El **15**, Mn. Pere Alavedra presidí la seva primera missa al Seminari. Després de sopar tinguérem la primera part d'una sessió informativa sobre l'acompanyament en el dol, per part del Germà Ramón Martín.

El **19** alguns assistírem a la missa de comiat del bisbe Sebastià Taltavull, a la Sagrada Família.

El **22** tinguérem la segona sessió formativa sobre el dol, a càrrec també del Germà Ramón Martín.

El **24 i 25** alguns dels seminaristes, amb el rector i el director espiritual, van anar a Mallorca per a la presa de possessió del bisbe Sebastià Taltavull. Al Seminari hi havia Seminari Menor en família.

El **29** ens afegírem a la Cadena de Pregària per les vocacions a Sant Feliu de Llobregat amb una vetlla després de la missa.

DESEMBRE

El **2** el bisbe Toni Vadell ens va predicar el recés del temps d'Advent a Rubí.

El Cardenal, visitant els seminaristes

Peregrinatge a Roma

Trobada dels qui van participar a les convivències d'escolans

El **7** vam participar a la Vetlla de la Inmaculada a la Basílica de la Mercè, preparada per les delegacions de joventut de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat.

El **14** vam tenir la celebració comunitària de la penitència, amb absolució individual.

El **15 i 16** tinguérem l'Espai Vocacional.

El **19** vam anar al Palau de la Música a escoltar el Messies de Händel.

El **21** vam celebrar l'Eucaristia amb els bisbes i vam sopar per començar a celebrar el Nadal.

GENER

El **4** vam anar a Montserrat de recés. Ens va predicar el P. Lluís Planas, osb.

La setmana **del 15 al 26** vam tenir examens finals a les facultats.

Del **28** de gener al **3** de febrer vam a fer exercicis espirituals al santuari d'El Miracle. Ens va predicar don Gaspar Hernández, rector del Seminari d'Àvila.

FEBRER

L'**11** vam assistir a l'ordenació diaconal d'en Mario Pardo, seminarista de la diòcesi de Sant Feliu.

El **13** vam assistir a l'eucaristia i les vespres de Santa Eulàlia a la Catedral de Barcelona.

El **16 i 17** vam tenir al Semianri Major una altra edició de l'Espai Vocacional, on joves que es plentegen la vocació sacerdotal passen un parell de dies amb els seminaristes.

El **21** vam tenir el goig de celebrar l'admissió als ordes de set seminaristes.

Agenda

MARÇ

Dia 7:

50è aniversari de la Facultat de Teologia de Catalunya.

Dia 11:

Trobada amb els familiars dels seminaristes.

Dia 15:

Trobada de seminaristes de Catalunya amb el Bisbe Antoni Vadell.

Dia 17:

Vetlla de pregària per les vocacions.

Dia 19:

Sant Josep, patró del Seminari. Trobada de tots els seminaristes de Catalunya.

Dia 20:

Missa crismal a la Catedral de Barcelona.

Dia 21:

Missa crismal a la Catedral de Barcelona.

El Seminari Menor

Activitats del Semestre

Del 5 al 8 de juliol, 40 nois de diverses parròquies de l'arxidiòcesi de Barcelona i la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat van participar en les convivències d'escolans que van tenir lloc a la casa El Mogent-Maristes, de Llinars del Vallès, amb Seminaristes majors d'aquestes diòcesis fent de monitors; també hi participaren alguns seminaristes menors fent de pre-monitors. Com cada any, ens proposem en aquests dies compartir la vida amb els nois que fan d'escolans a les seves respectives parròquies. Compartim concretament: la pregària, l'esport, els diferents jocs, l'excursió... Aquest any van tenir com a fil conductor el lema: "Escolans, amics de Jesús", en continuïtat amb la trobada d'escolans que van tenir lloc al maig. Aquests dies són molt intensos però molt gratificants. Els nois van quedar amb moltes ganes de tornar el proper any.

En este curso contamos con dos nuevos ingresos en el seminario menor en familia: Mark y Pau. También contamos con la ayuda de dos seminaristas mayores, que nos aportan alegría y novedades: Andrés (Barcelona) y Josep (sant Feliu). Este año hemos cambiado

Convivències d'escolans

el formato de los encuentros del seminario menor en familia. Ahora nos encontramos cada quince días; un fin de semana que dura del viernes al domingo, en el que se añade el grupo Samuel el domingo; y el otro fin de semana que dura del viernes al sábado. Hemos planificado que los encuentros que duran tres días sean dedicados a la formación, teniendo una catequesis el viernes; el sábado introducimos el voluntariado, salidas lúdicas, estudio, actividades que organice la delegación de juventud; y el domingo salimos con el grupo Samuel a visitar una parroquia de la diócesis de Barcelona o de sant Feliu. Este año la novedad que hemos introducido es invitar a los mona-

guillos de la parroquia que se unan al encuentro, en el que hay un testimonio (del seminarista mayor o del sacerdote), participamos de la Eucaristía, comemos juntos y luego jugamos un partido de fútbol... En los encuentros que duran dos días, sólo vienen los seminaristas menores; en este encuentro centramos el viernes en la Adoración-contemplación. Los sábados combinamos el estudio deporte y salida lúdica-formativa, excursiones. Animamos a los sacerdotes, que tienen monaguillos, a que les inviten a participar en este plan que desde el seminario menor ofrecemos a la diócesis. A la vez, agradecemos a las parroquias que nos han recibido los domingos, pues podemos hacer experiencia de la gran familia que es la Iglesia.

Preparant jocs al Seminari Menor

Mn. José Fernando Campoverde
FORMADOR DEL SEMINARI MENOR

Experiències del temps d'estiu

Estada missionera a Xile

Grup de Molonhue

En arribar a Xile, ens van acollir al bisbat, on després de pregar Laudes i celebrar l'Eucaristia se'ns va explicar què faríem fins al diumenge, dividint-nos en dos grups. Un primer aniria al poble de Molonhue, prop de Teodoro Smith; el segon aniria al poble de Villa García, tocant a Cunco. Els que vam anar a Molonhue ens vam trobar una comunitat rural, amb presència indígena molt forta, on només tenien missa un cop cada dos mesos. Allà vam organitzar algunes activitats a la capella, i durant el dia, després de pregar ja del matí, sortíem a visitar les cases, compartint la fe, beneint les cases i convidant a participar dels actes. Caminavem mitja hora per anar d'una casa a una altra. Celebrant Missa amb la gent del poble, una exposició del Santíssim, pregant el rosari... També un punt important va ser poder dur la comunió als més grans. La població del lloc

era molt envellida, portant, per exemple, la comunió a una dona de 103 anys o a un home de 102.

La següent setmana vam viure en el bisbat, tot el grup ja junt. Semblantment a la setmana anterior, es va missionar la comunitat rural de Chaura (amb les cases més disperses encara que a Molonhue) i un suburbi nou de Villarrica (la Segunda Faja), dividint durant el matí els grups, fent com en l'anterior setmana però adaptant-nos a cada lloc. Com que érem més a prop, hi anàvem amb les furgonetes del seminari i amb el cotxe del sacerdot encarregat de Chaura. Això es va combinar també amb acció social en menjadors, repartint entrepans i llet a la nit, pastoral a la presó, o visitant orfanats, centres de discapacitats i semblants.

Al bisbat, vam aprendre del testimoni del bisbe del lloc i de tants altres que hi treballaven, veient la dedicació dels sacerdots (per posar un cas, el dia de sant Joan Maria Vianney vam poder descobrir com el bisbe emèrit tenia encarregades dues parròquies), coneixent els seminaristes. Durant la setmana se'ns anaven afegint múltiples activitats que no estaven previstes, des de fabricar uns

bancs fins a visitar un club de discapacitats físics. Tot això, sense descuidar mai la pregària, sent alhora una experiència de gran profit espiritual, tenint en el recinte del bisbat una capella d'Adoració Perpètua, resant tot el grup les dues hores majors de la Litúrgia de les Hores i les Completes, dedicant sempre alguna estona per a la pregària individual... Vam poder aprofundir especialment, a través del sacerdot que portava el grup, en la figura de Sant Francesc Xavier.

Finalment, vam agafar el bus nocturn cap a Santiago, on vam ser acollits pels mateixos que ho feren a l'anada. Vam visitar el santuari de Santa Teresa de los Andes i el dia següent, després de celebrar Missa sobre la tomba de Sant Alberto Hurtado, vam tornar cap a Madrid. Ens vam emportar una experiència que no ha de quedar en haver jugat a ser missioners, sinó en haver deixat crear en nosaltres un cor missioner que vagi creixent.

Francesc
Xavier Lucena
3R DE TEOLOGIA

Missa a Chaura

Portant la comunió

Peregrinatge

Acompanyant l'Arquebisbe

A la plaça de Sant Pere

Poc abans d'acabar el curs, el Papa Francesc va anunciar la celebració d'un nou Consistori el 28 de juny en el qual es nomenarien cinc nous cardenals, entre ells l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Joan Josep Omella.

Aquesta notícia va provocar una gran alegria en el seminari. Els seminaristes tenim molta estima a l'Arquebisbe Omella, que en tot moment ens ha mostrat molt interès i amabilitat envers nosaltres i hi ha una molt bona relació amb ell. Per altra banda, tots érem conscients que els seminaristes de Barcelona van acompanyar Mons. Lluís Martínez Sistach a Roma el novembre 2007 quan va ser creat cardenal. Per tant era probable que nosaltres anéssim a Roma amb Mons. Omella. Tanmateix Mons. Turull va avisar que no era segur que hi anéssim tots. Això va despertar força interès per esbrinar què passaria finalment. Hi anirien només els seminaristes dels darrers cursos? Només els dels primers cur-

sos? O potser tots? Durant uns dies van sorgir rumors, pronòstics i força expectació. Finalment, Mn Turull ens va anunciar, amb certa solemnitat i després de sopar, que tots els seminaristes de Barcelona i Sant Feliu aniríem a Roma del 26 al 30 de juny.

Els cinc dies a Roma van ser també un moment molt especial per a conviure fora del seminari,

conèixer-nos millor i tot en un ambient molt agradable. Vam tenir l'oportunitat de visitar dimarts les basíliques majors i el Vaticà on vam poder celebrar l'Eucaristia en la capella dels canonges. L'endemà vàrem acudir a l'Audiència General del Papa Francesc a la Plaça de Sant Pere del Vaticà, al Consistori de creació dels cinc cardenals a la Basílica de Sant Pere del Vaticà i a la visita de cortesia als nous cardenals a l'Atre de l'Aula Pau VI. Dijous 29, la Solemnitat de Sant Pere i Sant Pau, vam matinar per assistir a l'Eucaristia a la Basílica de Sant Pere amb els nous cardenals. A les 13h vam anar a la Recepció i bufet en el Pontifici Col·legi Espanyol de Sant Josep de Roma, on divendres el ja cardenal Omella va presidir l'Eucaristia d'acció de gràcies.

Probablement el moment més especial del viatge va ser quan vam poder estar amb el Sant Pare al final de l'Audiència General de dimecres. Amb un to molt distès i agradable va saludar-nos i ens a

Recepció al Colegio Español

a Roma

en la seva creació com a Cardenal

Amb Mons. Patrón al Colegio Español

demanar que preguéssim per ell. També ens va dir que perseveréssim i que, quan vinguessin moments de dubtes o dificultats, ens agaféssim ben fort al rosari. De fet, tots vam rebre un rosari de regal. L'afabilitat i alegria del Papa em van impressionar, és un pastor proper i que és capaç de estar amb moltes persones i posar interès en cadascuna; em va transmetre vitalitat i alhora tendresa.

El propi Sant Pare, durant l'homilia en la solemnitat de Sant Pere, va dir que Jesucrist no ens havia cridat per a convertir-nos en prínceps de l'Església... sinó per a servir com Ell i amb Ell, servir el Pare i els germans. Ens crida a afrontar amb la seva mateixa actitud el pecat del món i les seves conseqüències en la humanitat d'avui. En aquesta línia, el cardenal Omella va subratllar que, a diferència d'altres títols mundans, a l'Església no hi ha més títols que aquells que indiquen el camí del servei més sol·lícit i més compromès per a l'anunci de l'Evangelí i la redempció de tots en el nom del Senyor de tots, i sobretot dels més necessitats. En paraules de Mons. Omella, el color púrpura no ha de ser un honor, sinó una intensa memòria del nostre Redemptor que ens va rescatar al preu de la seva sang preciosa.

El Sant Pare també va demanar que ens preguntéssim si som cristians de saló, que discutim sobre com van les coses en l'Església i en el món, o si som apòstols en camí que confessem Jesús amb la nostra vida perquè el tenim en el cor. Qui confessa Jesús no és cridat només a donar opinions sinó a donar la vida, està cridat a cremar-se per amor, sap que en la vida no pot buscar el seu èxit o acomodar-se en el

Saludant el Sant Pare

benestar, sinó que ha d'arriscar-se i assumir els seus compromisos, renovant cada dia el do de si mateix.

Per altra banda els dies a Roma van ser una ocasió per a viure més de prop la universalitat de l'Església. Durant el Consistori de creació dels nous cardenals vam seure al costat dels grups que venien des del Salvador, Mali o Suècia. En els moments d'espera per a l'Audiència General o la visita al Vaticà, vam poder comprovar clarament que els cristians som una família mundial amb persones de diferents races i cultures però amb una mateixa fe. Una gran família. També durant el bufet en el Pontifici Col·legi Espanyol de Sant Josep vam coincidir amb preveres i laics de les diòcesis de Logronyo i Osca, amb els conciutadans de Cretes, la població nativa del Cardenal, i el nombros grup de fidels que van pelegrinar a Roma amb el Club Més Amics de Catalunya Cristiana i Radio Estel.

En resum, va ser una gran experiència que ajuda a conèixer millor l'Església i el camí que hem de seguir. Com ens va recordar el Papa Francesc a Roma: Jesús continua preguntant-nos "I vosaltres, qui dieu que sóc jo? (Mc 8,29). Ara ens toca respondre-li, viure l'Evangelí i parlar de Jesucrist a Barcelona. Som-hi!

Jaime Moya Querejeta

2N. FILOSOFIA

Noves incorporacions

Antoni Barenys

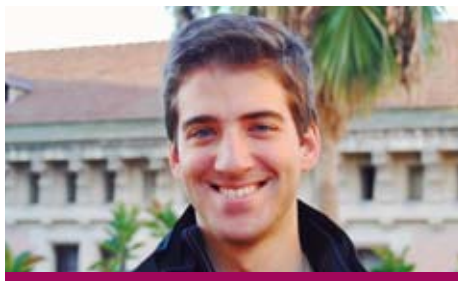
Em dic Antoni Barenys, tinc 23 anys i sóc de Barcelona. Sóc graduat en Bioquímica i he estudiat un màster de professorat de secundària. Des de fa quatre anys col·laboro a la parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa. Des que vaig començar a estudiar a la universitat veia la possibilitat que Déu m'estigués cridant al sacerdoci, però en aquell moment vaig decidir centrar-me en els estudis fins que acabés el grau. Quan era a segon curs vaig començar a participar en la vida de la parròquia on actualment col·laboro i vaig anar creixent en la fe. Com més avançava en la meva vida de fe, sentia que Déu em demanava una entrega més completa. A poc a poc, vaig anar discernint aquesta crida i vaig sentir que el Senyor em demanava que li entregués la meva vida en el sacerdoci. Iniciao aquesta nova etapa de Seminari amb el goig de saber que estic responnent a la voluntat de Déu i prego perquè Ell refermi la meva vocació.

Joan Piñol

Em dic Joan Piñol, sóc del barri de Les Corts (Barcelona), tinc 25

anys i he estudiat Periodisme i Dret a la Universitat Pompeu Fabra. Fins al 16 anys no havia estat mai creient però amb aquella edat vaig viure una experiència de conversió, de trobar-me amb Jesús. A partir d'aquell moment, vaig anar endinsant-me en la fe, tot formant part de la parròquia de Sant Joan Maria Vianney a Sants. He descobert que Jesús vol que el segueixi més íntimament en el sacerdoci.

Santi Claret

Sóc el Santi Claret, tinc 24 anys, sóc de Barcelona i col·laboro actualment amb la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià. Jo vaig sentir la crida del Senyor des de petit, però mai la vaig seguir. Vaig començar a estudiar gastronomia en acabar el batxillerat, i poc a poc em vaig adonar que dins dels meus plans no deixava que Déu hi opinés, feia el que més em semblava. En aquell moment vaig començar a plantejar-me quin era el pla de Déu per a la meva vida i poc a poc vaig anar seguint la seva crida. Ara he entrat al seminari per seguir aquesta crida confiant en Ell.

Jordi Avilés

Hola! Em dic Jordi Avilés, tinc 65 anys i estic integrat des de fa molts anys en la Parròquia de Sant Miquel dels Sants (barri de Gràcia), on m'he dedicat especialment a la catequesi (de totes les edats),

però també hi he col·laborat en moltes altres tasques. M'acabo de jubilar (professor de llatí a la UB) i he tingut l'alegria de ser admès al Seminari Conciliar de Barcelona. Potser pensareu que es tracta d'una crida tardana del Senyor (qui coneix el seus camins?), però en realitat és, més aviat, una resposta tardana: des de petit no ha deixat de cridar-me, però jo, per circumstàncies molt diverses, he anat ajornant el discerniment i la decisió. Ara que l'he presa, però, em sento feliç.

Alejandro Bachs

Sóc l'Alejandro Bachs. Tinc 26 anys i col·laboro a la parròquia de Santa Agnès. Crec que viure sense conèixer Crist és no viure. He entrat al seminari per apropar la gent a aquesta bona notícia i perquè hem sentit cridat per Déu a la vida sacerdotal. Sovint ens preocupem per massa coses que no tenen una importància real; saber posar el nostre cor en allò que realment és transcendent és saber viure bé. Així doncs, què hi ha millor que donar la vida per Crist?

al Seminari Conciliar

Santiago Cellier

El meu nom és Santiago Cellier, 50 anys. Vinc de la Parròquia de Santa Maria Reina, encara que ara col·laboro a la Parròquia de Sant Jordi. Crec que desde petit he tingut inquietuds vocacionals, però la meva vida no es corresponia amb la meva fe. Avançats els anys i gràcies a Déu vaig aconseguir una bona feina a una empresa de software, estable i prop de casa; i una vida, per fi, bastant tranquil·la. Una amiga de la infància, que des que érem joves estava obstinada que jo fos sacerdot, va morir de càncer. Ella volia fer un recés anomenat d'Emaús, dels quals ara n'hi ha uns quants a Barcelo-

na. Jo no volia. En el seu funeral es va acostar un xicot, em va proposar fer aquest recés i vaig trigar un segon a dir-li que sí. Vaig anar i vaig rebre la trucada de Nostre Senyor, gairebé a garrotades perquè jo sóc molt ruc i Ell ha tingut molta paciència amb mi.

Daniel Lescano

Me llamo Daniel Lescano. Con 8 años viví mi primera gran experiencia espiritual, mi primera comunión, más emocionante que cualquier cumpleaños!! A los 17 años me incorporé a Acción Católica Argentina atendiendo a la llamada del Señor de servir a mi comunidad, luego marché a vivir fuera de Argentina y hace un par de años esa llamada se intensificaba de tal manera que fue imposible no oírlo. Después de meditarlo, decidí dejarlo todo y entregarme al Señor. Sé que él me guiará por los caminos hacia donde yo pueda serle útil. “Señor, a les vostres mans encomano el meu esperit”.

Alejandro Alan Lertora González

Soy Alejandro Alan Lertora González. Entré en el seminario como seminarista de Sant Feliu de Llobregat, para configurarme con Cristo por medio de la formación y vida comunitaria, caminando hacia el presbiterado, para entregar mi vida a Jesús por medio de su Iglesia en la Diócesis de Sant Feliu.

Noves incorporacions

Inici de curs a la Cerdanya

Convivència del Seminari a Tartera

Preparats per a l'excursió!

És ja força tradicional que, uns dies abans de començar el curs acadèmic i la vida interna al seminari -enguany els dies 4, 5 i 6 de setembre-, ens trobem tots els seminaristes i formadors en un àmbit més distès per a reprendre el curs.

El primer dia de la convivència al matí, el rector del seminari, Mn. Josep Maria Turull, va presentar el nou curs tot explicant els trets més importants que l'acompanyaran i, com era esperat per tots, també va presentar les noves incorporacions al seminari que ja es trobaven entre nosaltres.

Havent dinat, vam anar cap a la Cerdanya, concretament a la casa de religioses de Tartera. És un lloc

Mn. Joan Pere Pulido ens va impartir el recés

idíl·lic per a descansar: la casa està envoltada de muntanyes i el contacte amb la natura és gran. Allà vam passar-hi dos dies. El primer el vam dedicar a resar des de primera hora del matí fins al capvespre, vam fer el recés mensual de setembre; i el segon dia vam fer una excursió aprofitant la proximitat de les muntanyes del Pirineu.

El recés el va predicar Mn. Joan Pere Pulido, el formador de Sant Josep de la Muntanya, que és una de les dues residències que hi ha dins el seminari on vivim els seminaristes dels últims cursos.

L'excursió va ser a l'estany de Font Viva. És una petita excursió però molt maca: per a arribar-hi es passa per un bosc preciós mentre es va fent l'ascens, i gairebé tot el recorregut és acompanyat per un rierol. Aquest estany es troba en la part francesa de la Cerdanya, concretament en un racó de la vall de Porté, que és just al peu del Puig Carlit, el cim més alt de la Cerdanya. Les vistes de la cara nord del pic són fantàstiques.

Amb tot això ens adonem que aquesta convivència és genial per a iniciar el curs, ja que és molt equilibrada: pregària, descans, preparació per al nou curs i convivència. Ens va molt bé per a començar el curs amb les piles ben carregades.

Adoració al Santíssim

Jordi Domènech
4T TEOLÒGIA

Inauguració de curs al Seminari

Els bisbes ens encoratjen a començar el curs amb il·lusió

Moment de l'Eucaristia

El passat dimecres dia 13 de setembre va tenir lloc la inauguració oficial del curs 2017-2018 del Seminari Conciliar de Barcelona, amb l'assistència dels seminaristes i formadors i del Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Mons. Joan Josep Omella, el Bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés, i els Bisbes Auxiliars de Barcelona, Mons. Sebastià Taltavull, Mons. Sergi Gordo i Mons. Antoni Vadell, essent aquests dos darrers el primer acte del Seminari en el qual participaven ja com a bisbes.

L'acte, com cada any, va començar amb els parlaments a la Sala Sant Jordi i la presentació dels nous seminaristes. Començà, com ja és tradicional, amb les paraules del Sr. Rector, Mn. Josep M. Turull. Detallà que aquest curs començava amb dues novetats: tots els seminaristes de Catalunya faran el Curs Propedèutic junts; i el camí del curs anirà marcat

amb l'aprofundiment i el treball de la nova *Ratio fundamentalis*. Aquest any serem, en total, 40 seminaristes, amb 8 noves incorporacions.

Continuà els parlaments el Sr. Bisbe Agustí. Ens digué que «el Bisbe porta molt al cor el seminari i els seminaristes», i féu un paral·lelisme amb unes paraules de sant Joan Crisòstom dient-nos que «el pastor que ha begut directament de Déu la seva missió de pasturatge posa passió pel servei pastoral i ministerial, per l'Església i per Crist».

El Sr. Cardenal comença felicitant els nous per la seva valentia. Ens digué tres punts a seguir durant el curs: alegria, comunió i passió per Crist. El seu discurs fou breu, i anàrem de seguida a la Capella per celebrar les Vespres i la Santa Missa, que presidí el Sr. Bisbe Agustí i predicà el Sr. Cardenal. Continuà amb les paraules que ens havia començat a dirigir durant l'acte a la Sala de Sant Jordi. Tornà a fer el paral·lelisme del curs amb el Camí de Sant Jaume, dient que a la motxilla només hi hem de dur les coses necessàries. Ens parlà de l'actitud que hem de tenir, una actitud de viure la pobresa, igual que santa Teresa de Jesús ens recorda que Jesús va néixer pobre, va viure

pobre, i la seva riquesa va ser l'amor. Tal com la vida de Jesús fou amor i obediència als seus pares, nosaltres hem de viure amb amor fraternal el nostre camí de seminari i obeir els superiors. Finalment ens esperonà a ser homes de la Paraula i de l'escolta; estar constantment amarats amb la Paraula de Déu, amb les Sagrades Escriures i tenir sempre la capacitat d'escolta envers tothom. Va acabar recordant-nos el consell que ens va donar el Sant Pare quan vam anar a Roma al Consistori: davant els problemes, els dubtes, les temptacions, hem d'acudir a la Nostra Mare amb el rès del Sant Rosari.

Finalment fruïrem tots d'un sopar al menjador del Seminari on, com a novetat, el brindis fou fet pels nous bisbes auxiliars. Mons. Sergi va recordar la seva estada al Seminari ara ja fa més de 25 anys i com, d'alguna manera, té una certa enyorança, ja que ell donava classes al Curs Propedèutic i a la Facultat de Filosofia. I Mons. Antoni va donar les gràcies per la rebuda que se li ha fet a l'Arxidiocesi i ens va invitar a tots anar a Mallorca algun dia. Acabat el brindis, ens acomiadàrem amb les piles ben carregades per encarar un nou curs que comença amb moltes novetats. Que Santa Maria de Montalegre, patrona del Seminari Conciliar de Barcelona, ens acompanyi i ens protegeixi!

Parlaments dels bisbes

Joan
Francesc Cortés
3R TEOLOGIA

Els nous preveres concelebrant amb el bisbe

La Iglesia de Barcelona recibió del Dios de Jesús un precioso regalo el pasado 8 de octubre de 2017: los diáconos Mn. Pere Alavedra, Mn. Iñaki Marro, Mn. Alberto Moreno-Palancas y Mn. Josep Roca fueron ordenados sacerdotes en la Basílica de la Sagrada Familia de la mano del Señor Cardenal Juan José Omella, Arzobispo de Barcelona. Junto a él concelebraron los recién ordenados Obispos auxiliares de Barcelona Mons. Sergi Gordo y Mons. Antoni Vadell, el rector del Seminario Conciliar de Barcelona Mn. Josep Maria Turull y un nutrido grupo de sacerdotes y diáconos. La Basílica se llenó, además, de numerosos familiares y amigos de los ordenandos y también de fieles de no pocas Parroquias de la Archidiócesis.

El título de la presente crónica es parte de la antífona de entrada que introduce el Salmo 18 al comienzo del Rito de ordenación de presbíteros: «Os daré pastores a mi gusto que os apacienten con saber y acierto» (Jer

3,15). En ella claramente destaca el sujeto: Es Dios quien nos da los pastores que a él le gustan, pues a través de ellos quiere seguir cuidando a su pueblo. Y, precisamente por ello, los cuatro nuevos sacerdotes han estado invirtiendo gran parte de su tiempo durante estos últimos años en discernir cómo quiere Dios que ellos le sirvan a Él. A veces, uno piensa que de lo que se trata es de descubrir cómo (o a quién) uno quiere servir en su vida, pero esa no es la gran respuesta que cada uno debe intentar responder. Lo cristiano, insisto, es no olvidar que la iniciativa es siempre del Padre que nos amó primero.

Ahora bien, para que la ecuación de la libertad humana se cumpla, tras ese deseo de nuestro Dios para cada uno de nosotros, de ellos cuatro, debe acontecer una respuesta personal, un sí. Un sí que se afirmó solemnemente en este día, ante todos, ante Dios, pero que fue haciéndose paulatinamente verdad en los años

Presentació dels candidats

La prostració dels candidats durant la lletania dels sants

Sacerdotal

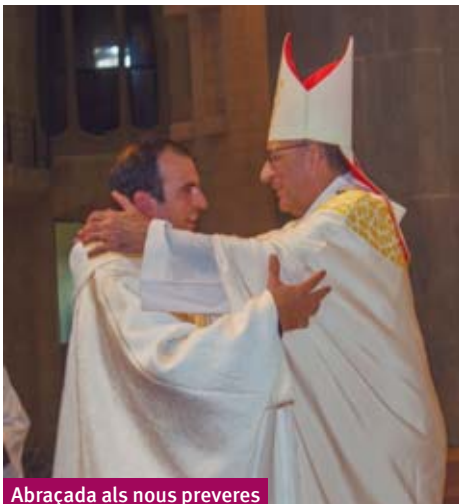
Quatre nous pastors per a la diòcesi

La imposició de mans

del Seminario. Sin embargo, este sí no permite vivir de rentas. Este sí deberá irse confirmando cada día. Es por ello, que el Sr. Cardenal les recordó en su homilía que, como los Apóstoles, están llamados a estar con Jesús. Así -afirmó- «lo primero es la amistad con el Señor». Sólo si se familiarizan con Jesús podrán cumplir fielmente la misión que tienen encomendada.

La celebración fue emotiva y sentida. Varios momentos pueden ser destacados. Aun a riesgo de ser subjetivo, creo que el poder escu-

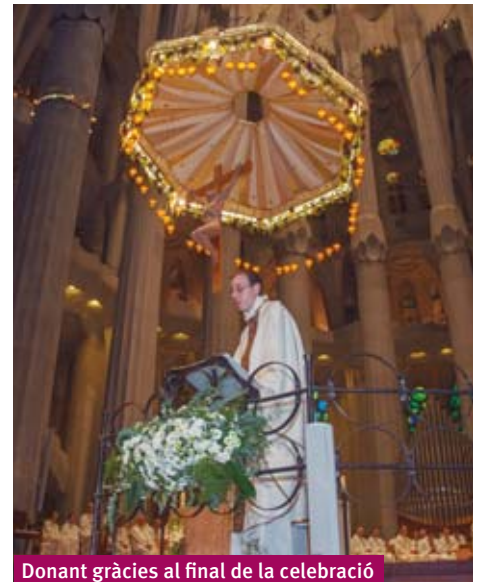
Abraçada als nous preveres

char las lecturas, el salmo o las lectanías en boca de los hermanos de los ordenandos fue sin duda muy especial para ellos. También lo fue el momento en que les fueron impuestas las casullas. Respectivamente, Mn. Joan Rodríguez y Mn. Jaume González a Mn. Alberto; Mn. Joan Mora y P. Juan José Rodríguez a Mn. Iñaki; Mn. Santiago Cucherella y Mn. Rafael Roca, su tío, a Mn. Pep; y Mn. Ferran Lorda y P. Carlos Portabella a Mn. Pere. Por supuesto, un momento inolvidable es el rito de ordenación propiamente dicho. La imposición de manos, la plegaria de ordenación, la unción de las manos, la entrega del pan y el vino, el beso de paz... Son momentos especiales para cualquier ordenando. Muchas sonrisas y miradas de complicidad se advirtieron entre los obispos y los presbíteros con los nuevos ordenados.

Roguemos todos nuevamente a Dios para que los cuatro «sean honrados colaboradores del orden de los Obispos, para que por su predicación, y con la gracia

del Espíritu Santo, la palabra del Evangelio dé fruto en el corazón de los hombres y llegue hasta los confines del orbe» (Parte de la plegaria de ordenación presbiteral).

Este gran acontecimiento eclesial terminó con la acción de gracias que pronunció Mn. Alberto en nombre de los cuatro. Su agradecimiento se dirigió a nuestro Dios en primer lugar; y a nuestro Arzobispo, a los Obispos auxiliares, al seminario, a los sacerdotes, diáconos, religiosos y religiosas, a sus familiares y amigos... porque todos ellos han ayudado de alguna manera a que la alegría por lo que sentían en ese momento haya sido posible. Por último, tan solo desear que dicha mirada agradecida permanezca para que puedan acoger con alegría la novedad que aporta cada día.

Donant gràcies al final de la celebració

Alberto Para
ETAPA PASTORAL

Jornada d'inici de curs

Inauguració oficial i lliçó inaugural a l'Ateneu Universitari Sant Pacià

Mn. Jaume González, impartint la lliçó inaugural

El passat 25 d'octubre va tenir lloc, com cada any, la inauguració oficial del curs a l'Ateneu Universitari sant Pacià. Malgrat que ja portàvem un mes i mig de classes, amb aquest acte s'inaugura amb més formalitat totes les activitats de l'Ateneu. És un dia especialment dedicat a celebrar que podem estar un any més aprenent i ensenyant en aquesta institució tan estimada de la nostra diòcesi i de tot Catalunya, i per a poder conèixer-nos millor.

La jornada ha transcorregut en dos actes, amb l'assistència dels bisbes de Catalunya, les autoritats de l'Ateneu, tot el claustre docent i l'alumnat. En primer lloc, hem celebrat l'Eucaristia solemne a la capella del Seminari, presidida pel cardenal Omella. En la seva homilia ha agraït als professors i als alumnes tot el treball que faran durant el curs. Ens ha animat, a seguir l'exemple de sant Pacià, que no només

va ser un eximi doctor i bisbe de la nostra ciutat, sinó sobretot un amic de Déu. El cardenal ens ha convidat a acollir durant aquest curs cada vegada més l'amor de Déu, i a correspondre'l amb generositat. Ha destacat el paper i la notable ajuda que pot aportar la teologia en la descoberta d'aquest amor inefable de Déu. Per a il·lustrar aquesta idea ha citat una bella oració composta per Charles de Foucault.

La segona part de la jornada ha estat l'acte acadèmic, a l'Aula Magna del Seminari. Després d'unes breus paraules d'introducció per part del cardenal Omella; mossèn Miquel Ramon, que és el secretari general de l'Ateneu, ha llegit la interessant memòria del curs passat, amb les dades més rellevants i els principals assoliments. A continuació, el parlament de Mn. Armand Puig, rector de l'Ateneu, i la interpretació d'una bella peça per part de la Capella Sacra de Catalunya.

Tot seguit, vam poder atendre a la lliçó inaugural impartida pel Dr. Jaume González Padrós, titulada "*In spiritu et virtute liturgie, de Romano Guardini a Joseph Ratzinger*". L'esperit i la virtus de la litúrgia són els dos conceptes clau que el Concili Vaticà II usa per determinar cap a on s'encamina la necessària formació litúrgica que han d'adquirir els pastors de l'Església. El Dr. Padrós ha anat desgranant la progressiva redescoberta del nucli essencial del que constitueix la litúrgia amb la història del moviment litúrgic. Les aportacions de Geranger, Beaudin, Casel, Guardini i Ratzinger no han estat només una aportació teològica, sinó que han servit per a posar en el seu lloc una part fonamental de la vida de l'Església: el culte diví. La pèrdua de la litúrgia com a espai on l'infinít i el finit estan en contínua tensió oberta cap al transcendent, l'eliminació del misteri, i l'afany de domini són una greu amenaça, per a la vida cristiana, que ha de brollar d'una experiència litúrgica plena. Per això és necessari acudir als grans mestres per aprendre quin és el vertader esperit de la litúrgia.

L'acte acadèmic va concloure amb el cant del *gaudeamus igitur* i un generós refrigeri per començar el nou curs amb renovat entusiasme.

Toni Vidal
5È TEOLOGIA

Curs Propedèutic

La ruta del Císter

A la comunitat del Cenacolo

Una experiència inoblidable per conèixer-nos millor i estrènyer els lligams de germanor. Així podríem definir l'experiència viscuda tot fent la ruta del Císter (28-30 de novembre), amb una estada molt especial al monestir de Poblet i una altra amb la comunitat del *Cenacolo*, al Priorat. És la primera vegada que tots els seminaristes catalans del curs propedèutic fan una sortida conjunta, ja que també per primer cop curseu plegats aquest curs introductor. Ens vam reunir una bona colla, 13 seminaristes, acompanyats per dos preveres: Mn. Joan Rodríguez i Mn. Javier Vilanova, directors espirituals del Seminari de Barcelona i del Seminari Interdiocesà, respectivament. Entre els seminaristes n'hi havia de Terrassa, Tarragona, Solsona, Urgell, Sant Feliu i Barcelona.

La primera parada de la ruta va ser Santes Creus, un antic monestir cistercenc. Des de 1835 no hi ha comunitat monàstica però actualment tot el recinte està museïtzat i encara s'aprecia perfectament la

Al claustre del monestir de Poblet

magnificència del conjunt i com era la vida dels monjos. La segona parada va ser la vila de Montblanc on vam visitar el casc antic, amb la muralla i diferents temples. A l'església de Santa Maria vam celebrar l'Eucaristia, presidida per Mn. Joan Rodríguez, el nostre director espiritual. A la tarda, vam pujar fins al Santuari de la Mare de Déu de la Serra on vam pregar l'hora menor.

Finalment, vam arribar al monestir de Poblet on vam passar dues nits, convivint amb la comunitat, a l'hostatgeria interna. Fundat el 1150, és un dels centres monàstics més importants de Catalunya. El monestir també va patir la desamortització i va quedar orfe de monjos durant més d'un segle, fins que l'any 1940 uns monjos cistercencs provinents d'Itàlia van restaurar-hi la vida monàstica. Actualment, compta amb 29 monjos i ha tingut un bon nombre de noves vocacions en els darrers anys.

Els seminaristes vam tenir l'oportunitat que un d'ells, Fra Borja, l'hostatger, compartís amb nosaltres el seu testimoni de vida mentre explicava l'arquitectura i la història del cenobi cistercenc. "Un monjo és com una pedra d'aquest monestir, ha de ser esculpida per integrar-se harmoniosament en l'Església", ens va dir. Un altre religiós, Fra Bernat, un dels monjos més joves de la comunitat de Poblet, va donar-nos el seu testimoni. També el pare Abat, Octavi Vilà, va conversar amb nosaltres una llarga estona.

L'últim dia vam visitar la comunitat del Cenacle al Priorat, vam celebrar l'Eucaristia i vam dinar amb ells. Es

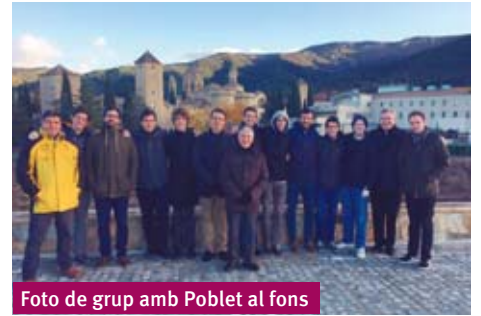

Foto de grup amb Poblet al fons

tracta d'un lloc on viuen en fraternitat una trentena de joves que estant sortint d'alguna addicció (drogues, alcohol, joc...) a través de la pregària, el treball i la vida en comunitat. És una iniciativa nascuda a Itàlia i que a casa nostra compta amb dues cases: la del Priorat i una al Montseny. Dos joves, en Francisco i el Juan José, van compartir amb nosaltres el seu testimoni. "No hi ha ni pastilles ni psicòlegs aquí, tot és pregària, treball i la importància de l'amistat", resumia el Juanjo. Conèixer el seu dia a dia i com aquest lloc els ha ajudat per superar una situació tant complicada va ser una font d'esperança i una prova de l'acció de Déu.

En resum, van ser tres dies de compartir experiències entre nosaltres però també de refermar la vocació i el nostre camí al Seminari que tot just ara hem iniciat. Viure de prop dues realitats com la monàstica de Poblet i la comunitat del Cenacle ens ha obert la perspectiva, el sentit i la necessitat de la nostra crida.

**Joan Piñol
i Garcia**

CURS PROPEDÈUTIC

Institució de ministeris

Acolitat

Els nous acòlits amb el Sr. Cardenal

El passat dilluns 13 de novembre, en Jordi Doménech, en Xavier Montané, en Joan Mundet, l'Alberto Para, en Diego Pino i jo vam rebre el ministeri d'acòlits. La cerimònia va tenir lloc a la capella del Seminari i va ser presidida pel Card. Joan Josep Omella. Era la primera vegada en molts anys que aquesta cerimònia tenia lloc a la tardor i no a la primavera, com era habitual.

Aquell dia al matí vam tenir classes, com un dilluns qualsevol. Però la tarda va ser diferent: Primer, vam tenir assaig de la cerimònia que, tot i ser força senzilla, demana tota la teva atenció. Després, vam poder gaudir d'unes hores de recés acompanyats pel nostre director espiritual, Mn. Joan Rodríguez.

Van ser unes hores força intenses però molt ben viscudes en silenci i recolliment, donant gràcies a Déu per aquest do de poder servir l'altar. Al mateix temps, t'adones que et trobes en el teu cinquè any al seminari i que aquella frase tan repetida de "no pateixis, encara queda molt" comença a no ser tan veritat. Sents que l'Església et demana fer un pas endavant i que, amb l'ajuda de Déu, no s'hi val a badar. A més, cal resistir la temptació de consultar el mòbil per veure si aquesta o aquella persona finalment podrà assistir-hi i on és. Ara no toca.

S'acosta l'hora de posar-se en marxa. Te'n vas a l'habitació a mudar-te. Segueixes en silenci. Mires el rellotge per veure si fas tard o no. Respirs. Tot va bé. Baixes a la sagristia i et trobes amb altres seminaristes que et feliciten. Cerques una alba de la teva mida i esperes que arribi el moment de començar. Mentrestant, t'assegures que els mossens que has convidat han arribat i estan revestits. Repasses el que cal fer. Tornes a mirar el rellotge i veus que tot va amb retard, però no passa res. Tot segueix bé. Finalment, tothom està llest i, quan te n'adones, et trobes caminant pel

passadís central de la capella mentre sona l'orgue amb el cant d'entrada. Discretament, mires de descobrir on s'han assegut els teus familiars i amics.

La cerimònia transcorre amb normalitat. Arriba el moment que has de posar-te davant del bisbe i dir amb veu segura "sóc aquí". Ho fas, però de seguida t'adones que la veu podria haver sonat més segura. Tornes a seure. Arriba la lectura del Sant Evangeli. Per una vegada decideixes fer un esforç seriós d'escoltar l'homilia: Tracta sobre el ministeri que reps avui. El teu arquebisbe et convida, entre d'altres coses, a no convertir-te en un d'aquells capellans que cerquen honors i responsabilitats més que poder servir els altres. Saps que val la pena no oblidar aquestes paraules perquè, més d'hora que tard, necessitaràs tornar-les a sentir.

Arriba el moment que, agenollat, el bisbe t'ofereix una patena i recita la pregària corresponent. Tu respon "Amén". A partir d'aquell moment ets acòlit. La Missa segueix i mires de viure-la el més intensament possible. També has de pensar en els serveis que t'han assignat. Estàs tranquil i a punt per fer el que convinguí. S'acaba la cerimònia i respires alleujat. Et fan les fotografies protocol·làries. Somrius. Cerques els teus. T'hi abrades. Ara toca celebrar-ho. Et sents feliç, agraït i amb ganes de seguir fent camí. Saps que ets una persona molt afortunada. En aquest moment, la resta de coses que et poden ballar pel cap no importen.

Moment de l'entrega de la patena

Vicenç Martí Farga
4T TEOLOGIA

Espiritualitat

Recés d'Advent amb el bisbe Antoni Vadell

Benedicció amb el Santíssim

Dissabte 2 de desembre, els seminaristes de Barcelona i Sant Feliu vam passar una jornada de recés d'Advent a la casa d'espiritualitat de les Germanes de la Sagrada Família, a Rubí. En aquesta ocasió, vam tenir el privilegi que el predicador convidat fos el bisbe auxiliar de Barcelona, Toni Vadell. En aquest temps de preparació per al Nadal, el Sr. bisbe ens va proposar dues meditacions. Al matí ens va convidar a contemplar, amb la mirada de Maria, l'escena de les noces de Canà de l'evangeli de Joan, mentre que a la tarda va voler posar la nostra atenció en la paràbola del sembrador i en el text del primer diumenge d'Advent.

En la predicació sobre el text de Joan, monsenyor Vadell va destacar la intervenció silenciosa i humil de Maria en el moment més delicat de la festa. En un ambient de celebració, on tothom està aparentment content, Maria és l'única que detecta la falta de vi i acut prompte al seu Fill perquè resolgui aquella mancança. D'aquesta mateixa manera, la Mare de Jesús també coneix la situació de la nostra història i veu com la nostra vida és, molt sovint, aigualida, a estones inodora, incolora i insípida; Maria detecta la nostra falta de vi. El Sr. bisbe ens va animar a demanar-nos com està la nostra vida, a plantejar-nos si ens conformem amb el vi de sempre o si, tot al contrari, esperem veritablement el vi millor, que és el Senyor. Que durant aquest temps d'Advent no ens espanti descobrir la nostra manca de Jesús, sinó que ens atrevim a mirar obertament la nostra feblesa i a demanar-li confiadament a Maria que intercedeixi davant el seu Fill per tots nosaltres.

Aquests punts de reflexió van alimentar la nostra pregària durant el matí. A dos quarts d'una vam celebrar l'Eucaristia i, a continuació, vam compartir el dinar en silenci. Després vam reunir-nos als jardins de

la casa per pregar el rosari en comunitat, abans de continuar amb la meditació de la tarda. En aquesta segona predicació, Vadell va remarcar la bellesa de l'antropologia del do en contraposició a l'antropologia de la llibertat. Va assenyalar que tot el que forma part de la nostra vida ens ha estat donat i, per tant, ho hem de rebre amb una profunda actitud d'acceptació, agraïment i responsabilitat. Per tant, en la nostra relació amb Déu i en la pastoral, hem d'estar molt atents a no posar obstacles a la gràcia del Senyor.

Monsenyor Vadell va fer referència al text del primer diumenge d'advent d'aquest any litúrgic (Mc 13, 33-37) i en va ressaltar el caràcter d'espera i vigilància, tan propi de l'Advent. El Sr. bisbe va insistir en la importància de vetllar i estar alerta, treballant incessantment la pròpia terra espiritual i la dels nostres familiars, amics i coneguts.

Comentant la paràbola del sembrador (Lc 8, 4-8), el bisbe més jove de Catalunya ens va exhortar a no donar a ningú per perdut: "Jesús veu terra bona per tot arreu". La terra treballada és la més fràgil, perquè en remoure-la descobrim les pedres i la feblesa que hi ha en nosaltres. Però Jesús necessita que li oferim la nostra petitesa per poder transformar-nos. Només si acceptem aquesta condició de debilitat serem lloc fèrtil i podrem ser renovats per la llavor de l'evangeli. En paraules del Sr. bisbe: "benvinguts a la confraria dels fràgils".

Totes aquestes reflexions les vam portar a la pregària durant la resta de la tarda, en la qual també vam tenir una llarga estona d'adoració del Santíssim. Finalment, vam pregar les vespres en comunitat i a les set ens vam acomiadar. En resum, va ser un recés en què vam poder preparar-nos interiorment per viure millor l'Advent, disposant el nostre cor perquè hi pugui néixer la llavor del Nen que arriba per Nadal.

Toni Barenys
CURS PROPEDÈUTIC

Taula presidencial durant la ponència del P Germán Arana

Després que l'any passat es realitzés el I simposi sobre la *Reforma i les reformes de l'Església*, bàsicament centrat en la reforma luterana, de la qual en commemoràvem 500 anys; enguany hem realitzat la segona sessió d'aquest simposi. Aquest segon simposi ja no mira la història, sinó que ha posat el focus en els propers anys, i sobretot amb la mirada posada en el sínode ordinari de bisbe sobre *els joves, la fe i la vocació* que tindrà lloc el proper mes d'octubre. El simposi que s'ha desenvolupat en l'aula magna del seminari conciliar de Barcelona ha tingut tres eixos principals: la santedat, la sinodalitat i els joves.

El professor Germán Arana, doctor en teologia espiritual, ens ha recordat que la santedat no és una cosa reservada a uns pocs, purs i devots, sinó que la santedat és el camí que planteja l'Església per a tots els homes i les dones d'avui; i que aquest camí s'ha d'anar assolint cada dia. En un simposi sobre les reformes de l'Església sembla que no hi pugui haver cap relació entre aquests dos temes, més sinó la de reforma de vida per assolir-ne una de més virtuosa; però el Dr. Arana ens indicà que sí existeix una estreta relació entre la reforma de l'Església i la santedat. Els vertaders reformadors són persones que amb humilitat s'han reformat a si mateixes i han deixat la seva petjada en el si eclesial, tals com podrien ser Francesc d'Assís o Teresa d'Àvila, o Vicenç de Paül, o Teresa de Calcuta... la reforma de l'Església no és una reforma des de dalt, sinó una manera de viure en l'amor i la misericòrdia que edifica una nova societat.

Gabino Uríbarri, professor de la Universitat Pontifícia de Comillas ens oferí una lectura de la societat del món d'avui i ens va ajudar a comprendre els motius, preocupacions i pors de la gent dels nostres dies. Sobretot s'ha centrat en indicar que l'home i la dona d'avui estan profundament ferits en la seva persona, perquè han convertit tota experiència religiosa o cultural en un producte del mercat econòmic; i fins i tot les mateixes persones són béns de consum. Ens convidava a recuperar la dimensió mistagògica i litúrgica, que últimament havíem deixat oblidada; i alhora adonar-nos que Jesús, més que ningú altre, és qui pot sanar i tancar les ferides espirituals de la gent del nostre temps.

Per altra banda el professor Pierangelo Sequeri, president del Pontifici Institut Joan Pau II, ens ha recordat que només des de l'evangeli es pot realitzar una autèntica reforma eclesial; és més, recordant l'antic adagi *ecclesia semper reformanda*, ha insistit que l'Església sempre ha estat en un camí de purificació i reforma, i que no és qüestió ara de tenir massa pressa en canviar coses externes, sinó que cal canviar els nostres cors. És per això que no es pot pretendre una Església sense famílies, i la reforma de l'Església ha de començar per tenir una especial cura de les famílies, sobretot d'aquelles que pateixen els riscos del trencament marital o sofreixen l'escassetat econòmica.

L'altre dels grans temes tractats és la sinodalitat. Aquest tema s'ha posat de moda des que el papa Francesc ha reclamat una Església més sinodal. Ens han il·luminat el tema els professors Walter Inse- ro, de la PUG, i Jaume Fontbona, de la FTC. Inse- ro s'ha centrat en els òrgans sinodals de l'Església universal, indicant que només es pot concebre una eclesiologia del discerniment en el sí d'una Església sinodal perquè és en aquesta Església sinodal on es

El professor Salvador Pié durant la seva intervenció

El teòleg italià Pierangelo Sequeri

Sant Pacià

Reforma i reformes en l'Església

Mn. Bruno va parlar sobre evangelització i joves

donen les condicions per verificar els criteris d'una església carismàtica. La sinodalitat a l'Església ha pres una força especial gràcies als dos últims sínodes celebrats al voltant del tema de la família: un sínode on es prenen posicions diferents i que tracten temes de moral que són de profunda actualitat. Per altra banda el professor Fontbona ens va mostrar com la sinodalitat de l'Església és també una realitat en l'església local, mostrant com el consell presbiteral, el consell de consultors i el consell pastoral són òrgans de consulta del bisbe local, podríem dir que són òrgans que mostren la sinodalitat a la diòcesis, involucrant la veu de preveres, religiosos i religioses, laics i laiques.

L'última ponència sobre el tema de la sinodalitat fou a càrrec del doctor Pié-Ninot, eclesiòleg i professor emèrit de la PUG i la FTC. Tractà la temàtica de com cal entendre el papat enmig d'un ordre sinodal, enmig del segle XXI. Tant el concili vaticà I com el II ja recullen algunes apreciacions sobre el ministeri petrí del segle XX. Cal defugir de tota idea conciliarista; i el papa de Roma és la persona que assegura la unitat de les esglésies, ell n'és el garant de la fe i de la moral; però el sant pare pot exercir aquesta autoritat sobre tota l'Església de maneres dife-

rents. I això és el que pretén realitzar Francesc en el seu pontificat: posar en pràctica l'anomenat primat diaconal, que sorgeix de la relació entre el Papa i els bisbes en el sí del col·legi episcopal, corresponent així al títol de *Servus servorum Dei*. Aquest primat diaconal s'exerceix de manera habitual i quotidiana a través de les conferències episcopals i els sínodes de bisbes; però també es duu a terme en el ministeri extraordinari en l'Església.

Les dues tardes del simposi foren dedicades a tractar la temàtica del jovent en l'Església. Bruno Bérchez i Joan Àguila han presentat algunes idees de com l'Església s'ha d'apropar als joves. Cal tenir en compte, en primer lloc, que el jovent d'avui és un jovent que es troba més connectat que mai, però alhora aïllat. L'Església que atregui el jove s'ha d'inculturar en les seves tecnologies de comunicació i en els seus estàndars i modes. Però sobretot, l'Església ha de trobar la manera d'anunciar que la vida vertadera, una vida emocionant i apassionant no la trobaran a les xarxes, sinó en el seguiment de Jesucrist. Joan Àguila diu, a més a més, que a l'hora de proposar aquesta vocació, s'ha de ser radical, no s'hi val proposar una veritat a mitges per por del rebuig dels joves: la proposta ha de ser plena, total i radical, una proposta viscuda des de la fe, una proposta acollidora dels pobres, els malalts, els rebutjats... una proposta alimentada per la fe en Jesucrist, que s'expandeix gràcies a l'alegria evangelitzadora i que és viscuda sempre en comunitat.

Mons. Antoni Vedell

En el mateix sentit el bisbe Antoni Vadell dedicà la seva ponència a tractar sobre els principis pastorals del Papa Francesc, i que queden ben resumits en quatre punts: *temps*, el seguiment de Jesucrist no vol pressa, el discerniment requereix el seu temps; *unitat* de les persones, que rebutja el conflicte però que acull la diversitat i veu en el diferent una riquesa; cal tenir idees genials però és necessari viure en la *realitat*; i la proposta cristiana és una *proposta de totalitat* i no pas un pedaç momentani. Finalment don Javier Garcia va regalar-nos alguns consells sobre la direcció espiritual de joves: situar Jesús al centre de la direcció, escoltar molt i parlar poc, no ser impacient i no forçar processos, acompanyar i no pas solucionar dubtes doctrinals o morals; i sobretot evitar una dependència de l'acompanyat; perquè la meta no és el director sinó Déu.

Pau Manent
3R DE TEOLOGIA

Mn. Turull presentant el P. Ramón Martín

Durant el mes de novembre, vam tenir una xerrada formativa sobre l'acompanyament en el dol. Aquesta es va fer en dues sessions; una amb un caire més teòric de manera antropològica i psicològica i la segona part amb un to més interactiu de manera que podíem preguntar dubtes que ens sorgien de la sessió anterior o preguntes a les que simplement no hi trobàvem resposta.

Aquesta xerrada va anar a càrrec del germà Ramón Martín, germà de l'hospitalitat de sant Joan de Déu. En aquesta primera part ens parlà i ensenyà els diferents tipus de dol que una persona pot arribar a fer, és a dir, segons la pèrdua existeix una manera de reaccionar i d'afrontar la realitat o una altra. El que ens va quedar clar des del primer moment és que el

dol no és una cosa de la qual ens hauríem de sentir avergonyits sinó que, el dol és quelcom natural en l'ésser humà tot i que parlar d'aquest tema s'hagi tornat un tabú en els nostres temps. Per aquest motiu, crec que nosaltres com a seminaristes i futurs sacerdots, si Déu vol, hem de saber tractar aquest tema per no cometre barbaritats.

La segona sessió, que fou el dia 22, va ser més participativa, ja que del que es tractava era de fer un col·loqui a partir de les explicacions de la sessió anterior el dia 15. Van intervenir-hi alguns companys amb preguntes molt interessants, a les quals seguia una resposta que ens ajudava a entendre aquell dubte o neguit que en veritat tots tenim davant d'aquestes situacions.

En conclusió, estic ben segur que aquestes sessions formatives ens serveixen moltíssim per el dia de demà, quan ens hagim d'enfrontar amb la realitat i d'aquesta manera ja podrem tenir unes bases per saber tractar segons quins temes com la mort.

Un moment de la xerrada

Mateo Gómez Bernal
CURS PROPEDÈUTIC

Admissió als ordes

Set nous candidats

Els nous admesos

El dimecres, 21 de febrer, els nostres companys Carlos Bosch, Javier Ojeda, Carlos Pérez, Pablo Pich-Aguilera, Alberto Para, Antoni Vidal i Agustí Vives, van rebre l'Admissió als Ordes, de mans del Cardenal Joan Josep Omella, Arquebisbe de Barcelona, a la capella del Seminari. La admissió als ordres és el pas previ per accedir al ministeri sacerdotal. En aquesta cerimònia els aspirants manifesten públicament la voluntat d'oferir-se a Déu i a la santa Església per exercir pròximament l'orde sagrat. L'Església, per la seva banda, en rebre aquest oferiment,

escull i crida l'aspirant perquè es prepari a rebre posteriorment els ordres sagrats.

La celebració fou molt concorreguda, amb l'assistència d'un gran nombre d'amics i familiars dels admesos. També van ser acompanyats pel rector i els formadors del seminari, així com per altres preveres amics.

El Cardenal, a l'homilia, va recordar que la vocació es una crida per a ser ministres al servei de la comunitat i que per això han de treballar per a ésser sants, amb

una relació profunda amb el Senyor, sortint d'un mateix per acudir al germà. Va parlar de Jonàs com a exemple que ens mostra la necessitat de ser coherents davant de Déu i a la nostra vida. També parlà sobre la humilitat. Com que Jonàs no era humil va fracassar en el seu ministeri, va perdre l'esperança al veure que els fruits del seu treball no eren el que desitjava ell. Els va instar a no perdre la il·lusió, caminant sempre al costat del Senyor, sabent que Ell necessita d'apòstols missioners. Finalment els va animar a anar cap endavant amb joia i esperança, sense por de les dificultats, com va fer san Pau, que tot ho va patir amb alegria per la causa de Crist.

Després de la cerimònia tots els assistents vam gaudir d'un petit refrigeri, on vam poder compartir la alegria dels nous admesos als ordres.

Els set candidats son beneïts pel Cardenal

Santiago Claret
CURS PROPEDÈUTIC

XXV TROBADA D'ESCOLANS
CAMINANT CAP
AL TRESOR

21 abril, de les **10h** fins a les **15h**
Seminari Conciliar de Barcelona. C/Diputació 231

Seminari Menor
Barcelona

Inscripcions trucant al telf. 93 454 16 00
seminari@seminaribarcelona.cat